

פְּרֻשֵׁת בְּשַׁלַּח | תשע"ח

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשׁוּמְרֵי עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

ויצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת ע"ן חאז" - אבשרת ציון

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פְּרֻשֵׁת בְּשַׁלַּח – מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לְדוֹרוֹת

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מֵה תַּעֲצֶק אֵלַי דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ"

(שמות יד, טו)

מאשר תמר, שהייתה מוכנה למסור נפשה לשריפה - ובלבד שלא להלבין את פניו של יהודה חמיה.

ממנה למד נחשון בן עמינדב למסור גם הוא את נפשו, כדי שיתרבה כבוד שמים על ידי כך, ולכן קפץ לים ראשון ולא המתין לאחרים! ולפיכך נאמר 'הייתה' בלשון נקבה.

עניין זה של מסירות נפש, שכבר ירד לעולם עובר בירושה לצאצאים, כמו שראינו את חנה ושבעת בניה נעקדים על קידוש השם בגבורה עצומה, ובלבד שלא ישתחוו לפסל חס וחלילה.

לאחר שעקדו את ששת בניה ונשאר בנה הקטן, אמרה לו חנה: "לך אמור לאברהם אבינו: אתה עקדת בן אחד על גבי המזבח ואני עקדתי שבעה מזבחות".

והשאלה הנשאלת היא, האם רצתה חנה להקניט את אברהם אבינו חלילה? או שמא ביקשה להתגאות? הרי זה לא יעלה על הדעת! אם כן עלינו להבין, למה התכוונה כשאמרה כך?

ושמעתי לבאר, שאמרה חנה לבנה הקטן, לך אמור לאברהם אבינו: בזכות מה שאתה עקדת בן אחד (יצחק אבינו), השרשת בנו כח מסירות נפש, ובזכות כח זה אני עקדתי שבעה ילדים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

הגמרא בסוטה (ל"ו ע"ב - ל"ז ע"א) מביאה: "היה רבי מאיר אומר: כשעמדו ישראל על הים היו שבטים מנצחים זה עם זה. זה אומר אני יורד תחילה לים, וזה אומר אני יורד תחילה לים וכו'."

אמר לו רבי יהודה: לא כך היה מעשה! אלא זה אומר, אין אני יורד תחילה לים, וזה אומר, אין אני יורד תחילה לים, קפץ נחשון בן עמינדב יורד לים תחילה וכו'.

לפיכך זכה יהודה לעשות ממשלה בישראל, שנאמר: "הִיְתָה יְהוּדָה לְקֹדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו" (תהלים קיד, ב). מה טעם "הייתה יהודה לקדשו ישראל ממשלותיו"? משום "הִים רָאָה וַיִּנָּס" (תהלים קיד, ג).

מפסוק זה לומדים חז"ל על שכרו של יהודה- "הִיְתָה יְהוּדָה לְקֹדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו" (תהלים קיד, ב)- אולם עלינו לשאול: מדוע נכתב "הייתה יהודה", ולא "היה יהודה"?

הרי מדובר בשבט יהודה - בלשון זכר, ולכאורה היה צריך להיכתב "היה יהודה לקדשו"?

וראיתי שמבארים, שבמילה זו- ביקש דוד המלך ע"ה לרמוז, לנו כי נחשון בן עמינדב משבט יהודה- לא חידש את הכח העצום של מסירות נפש, כשקפץ לתוך הים, אלא קיבל אותו בירושה!

סבתו הגדולה של נחשון - היא לא פחות

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה
שמואל אימן בן אסתר זרי
משפ' שטרית
מאיר ישראל בן רחל ברכה-
ליאור יהושע סומך וב"ב
יהודה אריה בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רחל ברכה בת פדילה דליה
נעם יצחק בן רחל ברכה חי הפקות ואירועים
יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע
שלמה זונה דוד וב"ב אריה ושרה לוי וב"ב
קסירר אפרים וב"ב
י.מ.י.ש כדורי
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר
תרצה בתיה בת ימנה נינט
עמית בת טובה
נתנאל בן ג'ינה
אסף בן סופיה
מיטל בת מלכה
טליה עדן אסתר בת שולמית
שירי ימנה בת שולמית
אנאל חביבה בת שולמית
רובית בת סימי
סיון בת אסתר
יוסף בן רחמה
אילן בן ג'וליאט
דוד עומרי בן יהודית
מאיר בן שרית ואליהו
יפית בת ג'ינה
שמעון בן שולמית
אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי
אילנה בת רחמה
סיון בת אסתר
נועה בת מזל טוב
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניצורי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצורי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמי
אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
שלו בן מזל פתימה אליהו בן מאיה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה
עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רינת רחל בת עפרה יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רובית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון ר' אליעזר בן עטיה

י"א שבט תשע"ח		27/01/2018	
פרשת בשלח			
הפטרה: "ותשר דבורה"- שופטים ה			
ה"ת	יציאה	כניסה	ה"ב
18:19	17:46	16:33	ה"ב
18:15	17:43	16:50	ת"א
18:15	17:42	16:49	זריפה
18:19	17:46	16:53	ב"ש

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות אינתנה לאליהו ניצורי בן ימנה וגלית בת מסודי	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס ולילד אורי חיים בן שלי	העלון מוקדש לעילוי נשמת	העלון מוקדש לעילוי נשמת
מרים בת שרה ע"ה		משה בן גורג'יה	

שואל ומשיב בהלכה – מראית עין- חלק ב'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

במה על האדם להיזהר מפני מראית עין?

Ice שאלה :

תשובה :

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

מוותר לאכול מוצרי סויה [פרווה] עם חלב, אף שהם נראים כבשרי ממש. **הערה:** כגון מוצרי טבעול, כן הביא בספר הבית בכשרותו (עמוד כ) משם הרב שבט הלוי. היות ורוב תחליפי הבשר אינם נראים כבשר ממש, ונראה לעין כל שהוא צמחי, ובאופן זה אין חשש מראית העין. ושוב ראיתי בשו"ת חשב האפוד (שם) דיש להתיר אכילת נקניק פרווה עם גבינה.

מוותר לאכול חטיף פרווה בטעם גבינה בתוך ארוחה בשרית, כיוון שאין כאן משום מראית העין. **מקורות:** בקובץ בית הלל (שנה ח גיליון ה) הסתפק בזה הרב הכותב (עמוד צג), ואחר המחילה נלע"ד פשוט שמותר ואין בו כלל איסור מראית העין.

מוותר לאכול גלידת פרווה הנראית כחלבי, לאחר ארוחה בשרית אף שראו אותו אוכל בשרי, ואין צריך לחשוש למראית העין. **הערות:** כיוון שהדבר מצוי, אין לחשוש למראית העין. ועוד, שאינו אלא מדרבנן.

הצלה מפלאה

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך הספר 'לב ישראל' אותו סיפר הגאון ר' ישראל גרוסמן זצ"ל על סבו הרב יצחק דוד גרוסמן זצ"ל. בשעה שנסע מא"י לרבו האדמו"ר הזקן ר' אהרן פרלוב מקארלין-סטולין (ה'בית אהרן' ז"ע), כשהפליג בחזרה לארץ ישראל, בהיותו בלב ים, קמה רוח סערה שאימה להפוך את האנייה, גלי הים התרוממו אל על וטלטלו את האנייה.

רצה מסובב הסיבות, ובדיוק באותו זמן הפליגה אנייה בכיוון ההפוך, מפאת הרוחות הסוערות וגלי הים הגבוהים התנגשו שתי האניות זו בזו, והאנייה השנייה עלתה על האנייה של הסבא, ונשארה כך כשהאנייה של הסבא תקועה מתחתיה. זה קרה ביום שישי אחה"צ, באנייה למטה שררו אימה ופחד, האנשים בכו וזעקו לעזרה, רב החובל של האנייה העליונה היה רשע ושווא ישראל, ועל אף התחנונים, שיסכים להעלות את כל יושבי הספינה אליו למעלה, הוא אטם את אזניו.

הלה נתן הוראה לשלשל חבלים ולהעלות רק את הגויים, כך נוצר מצב, שבאנייה למטה נשארו רק קומץ יהודים, וכל הגויים עלו למעלה. האנשים היו אובדי עצות והתפללו מקירות ליבם לבורא העולם שיושיעם. בינתיים שקעה השמש, והשבת נכנסה, הסבא רבי יצחק דוד ניגש למזוודתו, הוציא את מלבושי השבת, חבש את השטריימל לראשו והחל באמירת הודו. החסידים נוהגים לומר פרק ק"ז בתהילים, שבו כתוב 'וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סַעֲרָה וַתְּרוֹמֵם גְּלִיוֹ (תהלים קז, כה)', הסבא זעק 'וַיַּעֲקֹוּ אֶל ה' בְּצַר לָהֶם וּמִמְצוּקֹתֵיהֶם יוֹצִיאֵם (תהלים קז, כח)', והמשיך לבקש 'יְקַם סַעֲרָה לְדַמְמָה וַיַּחֲשׂוּ גְלִיהֶם וַיִּשְׁמְחוּ כִּי יִשְׁתַּקּוּ וַיִּנָּחַם אֶל מַחֲזֵי חַפְצָם (תהלים קז, כט-ל)... לאחר סיום התפילה קידש על היין...

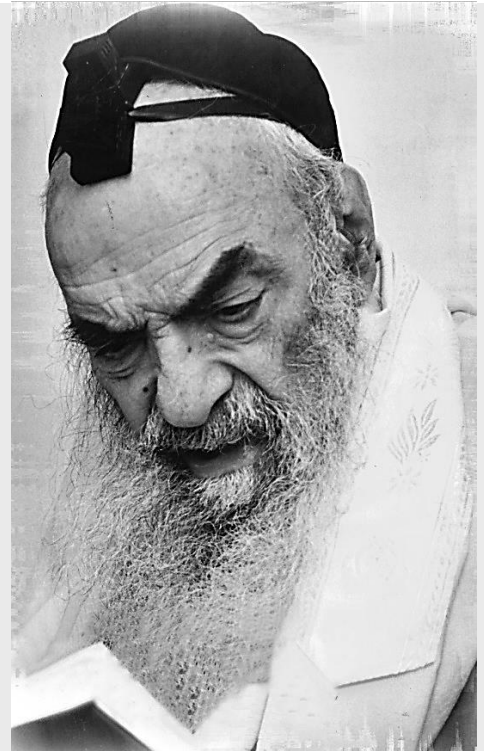
הנוסעים המבוהלים היו במצב של ייאוש, כל רגע יכול להתרחש אסון שהאנייה השקועה למחצה תטבע רח"ל, כולם הביטו על הסבא בתמיהה ובהערכה על תעצומות הנפש שלו ויישוב הדעת שהתאזר בהם להתפלל ולקדש על היין כשסכנת מוות מרחפת מעל ראשם הסבא פנה אל הנוסעים וביקש מהם להתחזק ולהאמין, שהישועה תגיע בקרוב: 'התייצבו וראו את ישועת ה''. והנה... ויאמר ויעמד רוח סערה, האנייה העליונה ניתקה ממקומה בבת אחת, התהפכה – וכל יושביה הגויים ירדו במצולות כמו אבן, אחד מהם לא נותר, האנייה התחתונה התרוממה והמשיכה לדרכה, כאשר בפנים נמצאים רק היהודים, שנותרו לפליטה.

שמירה על הפה בבית-הכנסת

מעשה ביהודי שהתגורר בירוחם והיה עובד בבאר שבע, ולימים נפטר ביום שישי, מיהרו בניו לקברו לפני כניסת השבת, ומאחר ונהגו שאין הילדים מלווים את אביהם לקבר, רק ה'חברא קדישא' הייתה בשעת הקבורה. אחרי ה'שבעה' התברר האסון הנורא, אביהם נקבר בחלקה של גויים!!! בר מינן.

מיהרו הבנים לדרוש להוציא את אביהם ולקברו בחלקה יהודית, אך משרד הבריאות התנגד בכל תוקף, כי אחרי שבוע שיא הריקבון, והתולעים שולטות בגופה. הללו המשיכו ללחוץ ולבסוף פתחו את הקבר, ולהפתעתם היה אביהם שלם ולא שלטו בגופו תולעים ולא היה שום ריקבון. כששאלו את הבנים, במה אביהם זכה לכך, הרי היה יהודי פשוט, מוכר ירקות בשוק? ענו ששני דברים היה עושה תמיד: היה הראשון לנשק את הס"ת כשהוציאו אותו מהארון, ותמיד היה שומר פיו מלדבר בבית-הכנסת.

מנויים	הקדשת העלון	לשאלות בהלכה
לקבלת העלון חנם ב-email: מיד'י שבוע, שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו" - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084 כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926	לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 052-6329144
2/4	פרשת בשלח י"א שבט תשע"ה גיליון 674	פניני עין חמד

הרה"ג הצדיק ינון חורי זצ"ל: נולד ב-כ"ד כסלו ה'תרפ"ו (1926) בתוניס. כשהיה בן ארבע שנים בלבד נשלח ללמוד בג'רבה. בצעירותו דרש בביה"כ הגדול של ג'רבה. מגיל שש-עשרה לימד תורה לתלמידים. מעולם לא השתמש באלימות, כפי שנהגו מלמדים אחרים באותה תקופה. בגיל 18 התחתן. כשנשאלה האם ממה יתפרנסו ענתה בנחישות: "אני מוכנה למכור את כל התכשיטים שלי, ובלבד שבתי תתחתן עם רבי ינון".

צדיק נסתר. מגדולי הדור. גמל חסד עם כל אדם. אהב את הזולת ועשה הכל למען הזולת. זכה לגילוי אליהו הנביא. עמותן עצום. אביו, ר' חיים הוציא קובץ חידושים של בנו ללא ידיעתו. והתכוון להוציא קובץ נוסף (שהיה באמצע ההדפסה). אולם לאחר שהבן התחנך בדמעות שלא יעשה כן ויתר ולא הוציא קובץ חידושים נוסף.

כשהיה בן 24, לאחר פטירת ר' כלפון הכהן (רבה של ג'רבה), שלח ר' רחמים חויתה הכהן, שליחים אליו כדי שיתמנה לדיין. אך הוא סירב ואמר: "יש כאן טעות. וכי חסרים רבנים בג'רבה?! הרי ג'רבה מלאה תלמידי חכמים. אני אינני מתאים". בצניעותו שימש כמורה בביה"ס 'שאר ישוב' ולאחר מכן כר"מ בישיבת 'כסא רחמים'. ייסד את הכולל 'גבעת חיים' בגבעתיים. נפטר בליל שבת קודש, ט"ו בשבט ה'תשס"ד (2004). חי כ-78 שנים. ציונו בבני-ברק.

אביו: ר' חיים (רב ראשי ודיין בגאבס). **אמו:** מרת סעדונה. **רעייתו:** מרת מזיאנה לבית טרבלסי. **מילדינו:** ר' שושן. **רבתינו:** ר' רחמים חי חויתה הכהן, ר' יוסף (100) הכהן ור' רפאל כדיר צבאן (רבה של נתיבות וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל).

להלן סיפורים מופלאים שרובם הובאו בספר "שמש ינון" שכתב בנו של הרב, שושן חורי. ויש בהם כדי ללמדנו מעט מן המעט על אדם דגול זה. הקפדתו המופלגת בדיני ממונות. כשתלמידים היו מפריעים בשיעור, היה הרב ינון מביט בשעונו ובודק כמה זמן התבזבז. לאחר השיעור היה משלים את הדקות החסרות, כשהוא מסביר לתלמידים שהוא מקבל משכורת עבור מכסה מסוימת של זמן, ועליו למלא את המכסה.

הקפיד שלא לתלות קישוטים בכיתה בזמן השיעור. פעם ביקש מבנו שושן לעזור לו בתליית הקישוטים בשעות הערב. כשנכנסו לכיתה הזהיר הרב ינון את בנו שלא ידליק את האור, "כי שכחתי לבקש רשות מהמנהל". לשאלת הבן, כיצד יתלו את הקישוטים, השיב האב בחיוך: "הבאתי איתי נרות וגפרורים". כך הם עבדו במשך שעות וחצי לאור נרות.

מנהל בית הספר 'שאר ישוב' סיפר ב'שבעה', כי לאחר שנים רבות בהם לא החסיר דקה מהעבודה, ביקש ממנו הרב לצאת לברית מילה בצהריים. לשאלת המנהל מי עושה ברית בצהריים, ענה הרב שהתינוק עדיין בבית הרפואה, ושם לא הסכימו לעשות את הברית בזמן אחר, "ואני חייב להיות שם". כששאל המנהל מדוע הוא חייב להיות שם, השיב שהוא האב. המנהל מספר שגם את הזמן הזה הוא דאג להשלים. עוד סיפר המנהל שהרב לא נהג להגיע בהפסקות לחדר מורים, מחשש שמא לא יגיע לכיתה בזמן הצלצול בדיוק, ויחסיר דקה מזמן השיעור.

יפר ר' מ.מ. מצרפת: "בוקר אחד חשה אשתי כאבים בגרון, היא קבעה תור אצל רופאה וניגשה לבדיקה. תוצאות הבדיקה היו נוראיות, הסתבר, כי אשתי חלתה 'במחלה הידועה' לא עליכם. הבשורה נפלה עלינו כרעם ביום בהיר, מצבה החמיר במהירות, גרונה כאב, היא לא יכלה לאכול ובקושי הצליחה לדבר. בצר לי, פניתי לרבינו, שטחתי לפניו את צרתנו וביקשתי את עזרתו.

על פי בקשתו, העברתי את שפופרת הטלפון לאשתי, ורבינו שאל אותה: "את מאמינה בקדוש ברוך הוא?" אמרה אשתי: "בוודאי". אמר לה רבי ינון: "את מאמינה, שהקדוש ברוך הוא יכול לרפא אותך?" אמרה לו "כן". ושוב חזר רבי ינון על שאלתו, ושוב נענה בחיוב. לבסוף אמר לה: "אל תוסיפי לדבר עכשיו. לך לישון ואל תדאגי". אשתי נרדמה. בבוקר יום המחרת, כאשר הקיצה משנתה, היא לא חשה כאבים, היא הלכה לבדיקה, ושם הודיעו לה בפליאה, כי אין זכר למחלתה...".

בשנת תשמ"ב הלך משה אלמקייס הי"ו מבאר שבע אל הצדיק המלוב"ן הרה"ק רבי ישראל אבוחצירא (ה"בבא סאלי") זיע"א, כדי לקבל ברכה עבור בנו החולה. לשאלת הצדיק: "מניין אתה?" ענה שהוא מבאר שבע. אמר לו ה"בבא סאלי", בהשתוממות: "יש לך בבאר שבע את הרב הקדוש, רבי חיים חורי ואתה בא אליי?!". ולא הסכים לטפל בו כלל.

כשימש כר"מ ב'כסא רחמים' הגיעה הקפדתו בדיני ממונות לשיאים חדשים. הוא הקפיד להביא מגבת משלו לישיבה, ולא הסכים להשתמש במגבות הישיבה, מפני שטען, שהוא אינו תלמיד מן המניין, ולכן לא מגיעה לו זכות זו. לאחר ששכח פעם את המגבת שלו, והיא כובסה עם שאר המגבות של הישיבה על חשבון הישיבה, לא התקררה דעתו, עד שלקח את כל המגבות של הישיבה וכיבסן בביתו.

ללב, וזה כאב לה, לאחר זמן מה היא התרגלה למצב, והייתה מנסה להרגיע את החולים, אבל גם אם הם לא נרגעו, היא הייתה רגועה, ולא הייתה לוקחת ללב.

באחד הימים נכנס אדם למרפאה וביקש לקבוע תור לרופא עור, אשתי אמרה לו, שרופא עור מגיע רק פעם בשבוע, והתור אליו הוא ארוך, והוא יצטרך להמתין כחודשיים עד לתורו. הלה, שכל הנראה היה אדם מר נפש, התחיל לצעוק, איך זה יתכן שבמרפאה יש רופא עור רק פעם בשבוע... "זה חוצפה, אני הולך מיד למשרד הבריאות להתלונן... אני אפתח כאן מרפאה אחרת, וכולם יעברו אלי". ועוד כמה 'פנינים' שהוציא מפיו, עד שעזב סר וזוּפָף.

היא כבר הייתה רגילה להתקפות כאלו, ולא לקחה זאת ללב, וכשחזרה לבית, סיפרה לי על המקרה, שאירע לה היום, איך שאדם לא שלט ברגשותיו וצעק זעקה גדולה ומרה, כאילו שהיא יכולה לעשות משהו.

כעבור יומיים, התקשר מנהל המרפאה, והודיע לאשתי, שיש רופא עור, שהיה עובד בבית הרפואה בכל יום שלישי, ומסיבות שונות עזב שם, והוא רוצה להתחיל לעבוד במרפאה בכל יום שלישי. הוא ביקש מאשתי לבדוק, אם יש חדר פנוי. **אשתי אמרה לו, שביום שלישי אכן יש חדר פנוי בשעות אחר הצהריים.**

ואכן, מיד למחרת התחילו לארגן לו את לוח הזמנים, ואנשים רבים אכן שמחו שרופא עור נוסף למרפאה. **אחד המטופלים שהקדימו לו את התור, היה מיודענו הצועק, שתורו הוקדם עוד לאותו שבוע.** כשנכנס למרפאה, הוא היה בטוח במאה אחוז, שרק בזכות צעקותיו הביאו רופא נוסף, ואמר: **"אני יודע, שבלי צעקות שום דבר לא יזז, תראו רק צעקתי, וכבר סידרו רופא נוסף".**

כשחזרה הביתה סיפרה אשתי על המקרה המשעשע, שאותו אדם בטוח במאה אחוז שבזכותו הגיע הרופא, **כאשר היא יודעת בוודאות, שמה שהוא ראה כהצלחה, כלל לא קשור למה שהוא חושב שעשה ופעל בנידון, מנהל המרפאה כלל לא ידע על צעקותיו, וכלל לא ידע, שיש ביקוש לרופא עור, אלא עשה זאת רק כדי לקדם את המרפאה שלו, ע"י הבאת רופא מקצועי נוסף.**

לא אמרתי כלום, אבל הסתכלתי חזק על הווילונות, ואז אשתי הבינה הכול, המקרה של הצועק הוא אכן מאוד משעשע: הוא חושב שבצעקותיו הצליח לסדר רופא, עובדה- הוא צער ולאחר יומיים סידרו רופא נוסף. אבל באמת כל מי שהיה עומד מהצד, ורואה את התמונה כולה היה יודע בוודאות שאין שום קשר בין שני הדברים.

וכי המקרה שלנו לא הרבה יותר משעשע? גם אנו נראים בדיוק כמו אותו צועק, אנחנו חושבים, שהעבודה מביאה כסף, וכאילו רק בזכות השעות הנוספות הצלחנו לקנות ווילונות, והרי ראינו בחוש שלאחר שעות נוספות המשכורת גדולת, אבל מאוד ייתכן, שאין כל קשר בין הדברים, הכול הרגשה מוטעית, והווילונות הגיעו מסיבות אחרות לגמרי.

למחרת הגישה אשתי מכתב התפטרות מהעבודה של שעות נוספות בערב.

להלן סיפור, המעובד מתוך 'ווי העמודים', שיש בו כדי ללמדנו כי הפרנסה היא מאת בורא העולם בלבד. ומעשה שהיה- כך היה: סיפר אברך יקר, בעל אמונה חזקה בבורא עולם: אני לומד בכולל כל היום, ואשתי עובדת כמזכירה רפואית, ברוך השם התברכנו בהרבה ילדים, והקב"ה עוזר לנו ויש לנו די צרכנו עבור לחם ומזון, אבל רק זה, וגם אם אנו רוצים מאוד לחדש איזה דבר בביתנו, כגון אשתי מאוד רוצה לקנות וילונות לסלון, אך אין באפשרותנו להפריש עבור זה כסף, כי כאמור כל הכסף שאנו מרוויחים, הכול הולך למצרכים חיוניים ביותר.

באחד הימים, כשאכלנו ארוחת ערב משותפת, הודיעה אשתי, כי בעבודתם מחפשים מזכירה רפואית, שתעבוד שעתים בערב, מדובר במשכורת נכבדה מאוד, כי שעות אלו הן שעות נוספות ומשלמים עליהן פי אחד וחצי משעה רגילה, ולכן היא מאוד רוצה ללכת לעבוד את השעות האלו, כדי שתהיה קצת הרווחה בבית.

אמרתי לה, שבשעות הללו נחוץ מאוד, שתהיה בבית עם הילדים, ואני בטוח בכך, שכסף לא מגיע מעבודה, גם אם לא תעבוד, אם זה נגזר עלינו בראש השנה, שיהיה לנו כסף, הרי שזה יגיע, ואם לא זה לא יגיע. אבל אשתי טענה כלפיי, שאנו רואים בחוש, שמי שעובד שעות נוספות מקבל משכורת יותר גדולה, וזו מציאות - שיש לו יותר כסף.

הסברתי לה, שהכסף היה מגיע אליהם בכל מקרה, העבודה - זה רק בשביל ההשתדלות, וזאת, כי הקב"ה רוצה, שעולמו יתנהג בדרך הטבע, כאילו הכסף מגיע מעבודה, אבל הכסף שאמור להיות שלנו, יגיע אלינו בכל מקרה.

אשתי טענה - אולי בכל זאת, היום כשיש הסתרה כל כך גדולה, ואנו רואים בחוש, שכל מי שעובד מקבל כסף, ומי שלא עובד לא מקבל, זה סימן שהקב"ה רוצה שהעבודה תביא את הכסף. ראיתי, שהיא כל כך נחושה ללכת לעבוד את השעות האלו, לכן למרות הקושי הגדול שהאישה תעבוד בשעות הערב המוקדמות, לא התנגדתי.

אשתי הלכה לעבוד, ואכן בסוף החודש הביאה משכורת גדולה בהרבה, ומיד פנתה לקנות עם הכסף הנוסף, את הווילונות שכל כך רצתה, וכך כל חודש הייתה מביאה משכורת גדולה, ובכל פעם הייתה קונה איזה מוצר אחר לבית.

מפעם לפעם היה עולה הוויכוח בינינו שוב, ויכוח ענייני, כמובן, בדרך ארץ, כאשר אני טוען, שהעבודה היא רק הסתרה, אבל באמת הכסף לא מגיע מעבודה, ואשתי לא מצליחה להבין זאת, הרי אנו רואים בחוש, שמאז שהתחלתי לעבוד המשכורת גדלה, ונהייתה רווחה כספית בבית. ולמרות הקושי הגדול לשנינו בעבודה בשעות אלו, זה משתלם, כי במציאות אנו רואים בחוש, שיש לנו יותר כסף.

כמזכירה רפואית, מגיעים אל אשתי אנשים רבים, שנמצאים במצבים לא נעימים ואפילו קשים, ולפעמים האנשים גם עצבניים, וכמובן, את כל הכעס שלהם הם מוציאים עליה, למרות שהיא כלל לא אשמה במצב. אם בתחילה אשתי לקחה זאת

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב שבתאי בן אסתריא אטון זצ"ל
 סעידה בת תופחה ע"ה מאיר מורד בן שושנה ז"ל
 אביבה בת איירן ע"ה גאולה בת טובה ע"ה
 אברהם בן יונה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל
 יצחק בן חביבה ז"ל ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
 אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל ר' דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
 חי יזיי בן קלרה ז"ל דב בן יצחק ז"ל
 יוסף בן סעדה ז"ל רחל רפאת בת השמת ע"ה
 אסתר בת נעמי ע"ה יעקב בן פרחא ז"ל
 יעקב בן סלימה ז"ל לטיף בן פרחא ז"ל
 ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה מישראל רפאל בן חגית ז"ל
 מישא אסתר בת זרה ע"ה יהודה בן סעידה ז"ל
 אברהם בן דינה ז"ל אברהם בן פרחא ז"ל
 עפאת בת השמת ע"ה רחל רפאת בת השמת ע"ה
 יעקב בן אסתר ז"ל מאיר בן נעמי ז"ל
 זילפה בת רבדה ע"ה אביבה לויש ע"ה
 כל נשמות עם ישראל

תנצב"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
 אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותן ע"ה
 מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל
 שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה
 יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה
 יפה בת רבקה ע"ה שרה בת מורברי רחל ע"ה
 אלון בן סעדה ז"ל הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
 הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל
 משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל
 נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל
 רפאל בן אסתר ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל
 ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל אורה בת נעימה ע"ה
 שמעון בן חנה ז"ל גורג'יה בת נעימה ע"ה